

jaa desuden, at de Folk, om hvilke her er Tale, overhovedet gøre noget Regnskab over deres Indtægter? Nei man kan være ganske vis paa, at det gjøre de ikke. Naar man nu siger saaledes aldeles bestemt, at den, som har haft over 200 Kr. osv. i Indtægt, ikke kan nyde Hjælp som Alderdomsforsørgelse af Understøttelsestæskassen, hvorledes vil det saa være muligt for en Mand at godtgjøre, at han f. Ex. ikke har haft 210 Kr., i hvilket Tilfælde han er udelukket? Det er komplet umuligt. Derfor, denne Bestemmelse maa reguleres ganske anderledes, end her er Tilfældet. Dernæst, naar det under § 3 hedder, at den Understøttelse, som Vedkommende skal have fra en eksisterende Alderdomsforsørgelsestæske, maa være erhvervet ved fortsatte aarlige Indstud, som uafbrudt maa have fundet Sted i mindst 20 Aar, da er dette en høj Grad af Ubillighed mod de Paagjældende. Der findes, det vide jo de Herrer, som kjende Forholdene mellem de Fattige, Folk, som i enkelte Tilfælde hele Aaret igjennem kunne være saaledes reducerede, at de ikke engang kunne faae det Allernødvendigste. Naar der nu indtræffer Et eller Andet for en Familie, der tidligere har siddet lidt bedre i det og har kunnet gjøre Indstud i en Alderdomsforsørgelsestæske eller Sygekæsse, eller der kommer ugunstige Aar, i hvilke det ikke med den bedste Villie er dem muligt at afse en eneste Dre til Understøttelsestæskassen, er det ubilligt og haardt mod en saadan Familie eller en enkelt Person at udelukke den fra Hjælp fra Understøttelsestæskassen, fordi Vedkommende maafe i to eller tre Aar i Træt eller spredt over det lange Aaremaal ikke har kunnet opfylde den Forbring, som stilles, nemlig at være bidragende Medlem af en Understøttelsestæske. For det Andet maa man dog ogsaa huske paa, at for at paalægge Folk denne Forpligtelse, maa man sørge for, at der eksisterer saadanne virkelig garanterede og betryggende Institutioner, hvor Vedkommende kunde sætte sine Penge hen for at opnaa denne Forsørgelse, men saadanne Institutioner findes jo endnu ikke her i Landet, ialfsald ikke i det Omfang, her er forudsat. Endelig er der den Bestemmelse, at de, der ville gjøre Forbring paa en saadan Understøttelse, skulle melde sig Aaret iforveien til Bestyrelsen for Understøttelsestæskassen, inden Udgangen af Oktober Maaned. For altsaa i Aaret 1881 at faae Udgang til en saadan Understøttelse, skal man have meldt sig inden Udgangen af Oktober Maaned 1880; men Enhver veed dog vel, at i disse Klasser, hvor man lever fra Haanden og i Munden, kan man ikke et Aar eller et halvt Aar iforveien vide, hvilken Ulykke er kan indtræde. Man vil altsaa her synde mod den Regel, at den, der hjælper sin, hjælper to Gange, naar man lader denne Bestemmelse staa, at Vedkommende skal have meldt sig et halvt Aar eller ialfsald 3 Maaned iforveien. Jeg tror altsaa, at jeg tør tilraade det

høje Thing at lade § 3 falde; derved slipper Understøttelsestæskassen for et af de store Formaal, den har sat sig, og den maa være glad ved dette, thi den vil allerede faae Dpgaver nok at løse ved det, der er omtalt i § 4, nemlig den Understøttelse, der gives til Enhver, for saa vidt og saa længe han ikke er istand til at forsikke sig og Sine det Nødvendige til Livets Ophold. Dette er virkelig en saa stor og saa vanskelig Dpgave, at den alene vil være tilstrækkelig for vedkommende Understøttelsestæske, ja, den vil langt overstige dens Kræfter, men altsaa dertil bør man vistnok i høert Tald holde sig. Vil man indskrænke sig til dette, ja endog, vil man udvide det og laa til Sygdomstilfælde, hvad der allerede ligger i Ordene, skal dette Lovudkast have min Stemme, thi jeg erkjender, at Hensigten med det, nemlig at komme de fattige Klasser til Hjælp og forhindre dem, der nu give sig ind under de bestaaende Fattigkasser, fra at miste deres borgerlige og politiske Rettigheder, er saa smuk og god, at man maa være de ærede Medlemmer taknemmelige for, at de have bragt denne Tanke frem. Er det dem muligt at realisere den, vil jeg sige, at vi ere komne et godt Skridt henad den Vej, vi maa gaa, naar der skal raades Bod paa de Ulykker, som findes i vort Samfund, og som det ærede Medlem rigtig tilrede, og som dels true med at ødelægge Staten og dels bringe Fortvivelse, Nød, Glendighed og Sorg over mange Folk. Derfor man imidlertid tror, at man ved dette Lovudkast har løst den Dpgave, som paahviler Samfundet i denne Retning, tager man meget fejl. — Forresten skal jeg erkjende, at det ærede Medlem, som førte Ordet, heller ikke mente det; han sagde ganske rigtig: Det er stykkeris, man vil søge at raade Bod paa dette kroniske Onde; det lader sig ikke slaa ned paa engang. Dette er en fuldkommen rigtig Tanke; man maa stadig have sin Opmærksomhed henvendt paa ethvert Punkt, hvor der kan gjøres Noget, og søge paa ethvert Punkt at høre paa det Bestaaende og indkomne den fjerde Stands Trang og Ønsker. Dette er vistnok en fuldstændig rigtig Vej at gaa; men naar dette Lovforslag har taget sig saa store Dpgaver paa, som det har, efter hvad jeg har paavist, vil det ikke være istand til at løse dem. I Begrænsningen ligger Stykken; det vide de ærede Forslagsstillere godt. Indskrænt altsaa Dpgaven saa meget som muligt, men søg at gennemføre den paa den kraftigste Maade, saa vil man virkelig ogsaa ad denne Vej kunne komme til et nyttigt og godt Resultat.

Indenrigsministeren (Steel): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, der jo omflutter disse Emner, som selvfølgelig ogsaa andre, med en overordentlig Interesse, ligesom jeg forpovrigt heller ikke tvivler paa, at Enhver vil give sit Bidrag til Løsningen af de vanskelige Dpgaver,